

Рубенсъ, този чародей на боитѣ създаде най гениалнитѣ си творения, когато моделка му стана Елена Фурманъ, за която се и ожени следъ смъртъта на жена си.

Рембрандъ сжщо така има своята Саския.

А въ литературата, въ цѣлата свѣтвна литература, безъ да смѣтаме очарователнитѣ легенди за жената отъ Виаса изъ индийската Веда, безъ да смѣтаме пѣснитѣ на трубадуритѣ, кждето тя бѣ душата:—има ли женски образъ по прославенъ и по боготворенъ отъ гения, освенъ образа на Дантевата Беатриче?

Петраркъ изпѣ всичкитѣ си пѣсни за Лаура. София—Кюнъ на Новалисъ не стана ли легендаренъ образъ, който се въплоти въ всемира и го накара да създаде новъ свѣтъ на романтизмъ въ литературата.

Байронъ изплака мировата скръбъ, защото младото момиче, което тсй залюби съ първата си чиста любовъ, се присмѣ на куция му кракъ. Кой не е почувствувалъ това въ „Чайлдъ Харолдъ“, когато казва: „Отдавна вече не вѣрвамъ азъ любовница жена“ Този тъженъ романтизмъ следъ разрива съ жена му по кжсно звучи въ „Манфредъ“, като стихийенъ песимизъмъ:..... „нито небето, нито ада ще го спасятъ и ще му дадатъ покой“.

Ами Гете? Можеше ли Гете да диша безъ любовъ? Той търсѣше жената, не за жена, а за вдъхновителка на неговата пѣсень. Така, той до най преклонна възраст намираше по една жена, отъ която да черпи вдъхновение. И II-рата частъ на неговия Фаустъ завършва съ думитѣ:..... „женственото ни води къмъ висинитѣ“.

Пушкинъ, Лермонтовъ, че и Яворовъ пѣха и умрѣха за жена. Достоевски предъ смъртъта казва на жена си: „Прощавай, Анна! Ти си ми била единствената другарка и вдъхновителка и презъ цѣлия си животъ само тебе съмъ обичалъ.“

А Ботевъ не очарова ли своитѣ патриотични пѣсни съ мили женски образи?! Въ „Майци си“, „До